

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság

5.Bf.228/2023/16.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2024. január 10. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta, és kihirdette a következő

ÍTÉLETET:

A kábítószer-kereskedelem büntette miatt Terhelt1 ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 2023. április 25. napján kihirdetett 95.B.433/2021/38. számú ítéletét megváltoztatja.

A Terhelt1 vádlott terhére rótt cselekményt kábítószer-kereskedelem büntettének [Btk. 176. § (1) bekezdés 4. fordulat, (3) bekezdés] minősíti.

A vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztést 6 (hat) év 6 (hat) hónapra, a közügyektől eltiltást 7 (hét) évre súlyosítja.

Az ítéltábla a BRFK Bűnügyi Szervek Bűnügyi Főosztály Vizsgálati Osztály által ügyszám1 számon lefoglalt, a tárgynyilvántartásba T-18/2020. számon bevételezett, az Országos Rendőr-főkapitányság kábítószer rendészetére a Nemzeti Szakértői és Kutató Központ 29200-801/3666/2020. szak. számú szakértői véleményével megküldött, a bűnjeljegyzék 1-3., 5-12., 14-24., 26-29. tételszámai alatti bűnjeleket elkobozza.

Egyebekben az elsőfokú ítéletet helybenhagyja.

A szabadságvesztésbe beszámítja a vádlott által 2023. október 17. napjától a mai napig letartóztatásban töltött időt.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

INDOKOLÁS

[1] A Fővárosi Törvényszék 2023. április 25. napján kihirdetett 95.B.433/2021/38. számú ítéletével Terhelt1 vádlottat kábítószer birtoklása büntette [Btk. 178. § (1) bekezdés 3. fordulat, (2) bekezdés b) pont] miatt 5 év 6 hónap fegyházban végrehajtandó szabadságvesztésre és 6 év közügyektől eltiltásra ítélte. Az elsőfokú bíróság a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontját a szabadságvesztés kétharmad részének kitöltését követő napban határozta meg, és rendelkezett a vádlott által előzetes fogvatartásban és ingatlan elhagyását tiltó büntügyi felügyeletben töltött idő beszámításáról is. Határozott továbbá az eljárás során lefoglalt bűnjelekről és a felmerült büntügyi költségről.

[2] Az elsőfokú ítéletet Terhelt1 vádlott és védője tudomásul vette, az ellen az ügyészség jelentett be joghatályos fellebbezést a vádlott terhére, a bűncselekmény téves jogi minősítése miatt és a kiszabott büntetés súlyosítása érdekében.

[3] Az ügyész fellebbezésében kifejtette, hogy a törvényszék azt helyesen állapította meg, miszerint a nyomozás során nem volt bizonyítható az, hogy Terhelt1 vádlott rendszeresen kábítószerrel adott volna el másoknak. Azonban a törvényszék számos olyan tényt figyelmen kívül hagyott, illetve logikátlanul értékelt, amelyekből a vádlott kereskedési szándékára megalapozott következtetést lehet vonni.

[4] Az ügyész kiemelte, hogy a vádlottat három – később tanúként meghallgatott – személy társaságában fogták el, az ő biológiai mintájukból olyan kábítószeresek voltak kimutathatók, amelyeket a vádlott is tartott. Ez arra utal, hogy ez a három személy a vádlottól szerezte be az általuk elfogyasztott kábítószerrel. Ezt ugyan tagadták tanúkénti kihallgatásuk során, de ők kizárólag a vádlotthoz fűződő baráti viszony miatt nem terhelték őt. Az ügyész rámutatott arra is, hogy ha a vádlott kizárólag saját fogyasztás céljából szerezte be a tőle lefoglalt kábítószereseket, miért csupán a kannabisz fogyasztására utaló vegyületeket mutatott ki a toxikológiai szakértői vélemény. A törvényszék nem foglalkozott részletesen a vádlott telefonjából kimentett adatokkal, amelyek több olyan üzenetet tartalmaznak, amelyek kábítószer átadására utalnak. Nem elemezte részletesen a telefonból kinyert jegyzetek tartalmát sem, amelyek szintén a kábítószerrel való kereskedésre utalnak.

[5] A vádlottnak nem volt bejelentett jövedelme, ellenben viszonylag nagyobb kiadásai voltak a vád tárgyává tett időszakban, amelyek közül ki kell emelni a cím8i lakás bérleti díját. Az ügyész részletes levezetést adott arra, hogy a vádlott igazolható jövedelme nem adott lehetőséget a lakás bérletére, a nagy mennyiségű kábítószer megvásárlására és a megélhetésére is. Az ügyész kifejtette, hogy gazdaságilag irracionális, hogy a vádlott ismert

anyagi viszonyai között több mint 1 millió Ft értékű kábítószeret vásároljon, ez inkább arra utal, hogy azt értékesíteni kívánta. A kereskedési célú készletezésre utal az, hogy háromféle kábítószer tartott magánál, de csak egyet fogyasztott, a töle lefoglalt digitális mérleg többféle kábítószerrel volt szennyezett, tovább két kézi dohányőrlőt is magánál tartott. Az ügyész hivatkozott az 1/2007. BJE határozatra, amely szerint a kábítószer-kereskedelem büntette akkor is megállapítható, ha egyetlen fogyasztót sem sikerül azonosítani.

[6] A bünteteskiszabási körülmények tekintetében előadta, hogy a vádlott beismerő vallomásának a súlya kisebb, mivel az olyan tényekre terjedt ki, amelyeket egyéb bizonyítékok alapján amúgy is meg lehetett állapítani. Arra tévesen hivatkozott a törvényszék, hogy a vádlottól lefoglalt kábítószeresek hatóanyag-tartalma a jelentős mennyiség alsó határát csekély mértékben haladta meg, mivel az több mint háromszorosa volt.

[7] Összességében arra az álláspontra helyezkedett, hogy az elsőfokú bíróság ítélete a Be. 592. § (2) bekezdés *a)* és *d)* pontja alapján részben megalapozatlan. Ez alapján arra tett indítványt, hogy az ítéltábla a részbeni megalapozatlanságot az ügyiratok tartalma és helyes ténybeli következtetés útján küszöbölje ki, állapítsa meg, hogy a vádlott cselekménye a Btk. 176. § (1) bekezdés 4. fordulatába ütköző és a (3) bekezdés szerint minősülő kábítószer-kereskedelem büntettének minősül, és a büntetést jobban közelítse a középértékhez.

[8] A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a 2023. július 20. napján kelt BF.471/2023/4. számú átiratában az ügyészi fellebbezést fenntartotta. Kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság az eljárási szabályokat megtartotta, ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett, de az általa megállapított tényállás hiányos. Álláspontja szerint az elsőfokú ítélet megalapozatlansága az ügyiratok tartalma alapján kiküszöbölhető. Ennek keretében a tényállás azzal egészítendő ki, hogy a vádlottól összesen három mobiltelefon került lefoglalásra, és mellőzni kell az elsőfokú ítélet [61] bekezdését. Az ügyészség álláspontja szerint a törvényszék a vádlott telefonjaiból kinyert üzeneteket felületesen vizsgálta meg, a bennük rejlő összefüggéseket nem ismerte fel, ezért tényből tényre nem következtetett helyesen. Ennek következtében pedig helytelenül minősítette a vádlott cselekményét kábítószer birtoklása büntettének.

[9] Az ügyészség részletesen elemezte a vádlott telefonjából kinyert adatokat, a telefonok névjegyzékében szereplő neveket összevetette a lefotózott jegyzeteken szereplő nevekkal. Kifejtette, hogy a jegyzeteken könyvelésre utaló adatok szerepelnek, azonban a vádlottnak a vád tárgyává tett időszakban nem volt olyan legális munkája, ami ilyen jellegű számviteli tevékenységet indokolt volna. Az ügyészség álláspontja szerint a törvényszék megalapozatlan következtetést vont le akkor, amikor azt rögzítette, hogy a vádlott telefonjaiból kinyert üzenetkből nem lehet a kereskedési szándéokra következtetést vonni. Ezzel szemben az üzenetek konspiráltak, de így is jól felismerhetően a kábítószer kereskedelmével összefüggésbe hozhatók.

[10] Összességében az ügyészség arra az álláspontra helyezkedett, hogy a munkatelefonok használata, az összegek és mennyiségek könyvelése, a többféle és nagyobb mennyiségű kábítószer tárolása, az őrlőberendezés és a többféle kábítószerrel szennyezett mérleg, valamint a konspirált kommunikáció a kereskedési tevékenységre enged következtetést. Mindezek alapján a vádlott bűnösségét a Btk. 176. § (1) bekezdés 4. fordulatába ütköző és a

(3) bekezdés szerint minősülő kábítószer-kereskedelem büntetében kell kimondani. A törvénnyel eddig többször összeütközésbe került vádlott személye jelentős veszélyt jelent a társadalomra, ezért vele szemben a középértéket közelítő tartamú szabadságvesztés kiszabása indokolt.

[11] Mindezek alapján az ügyészség arra tett indítványt, hogy az ítéltábla az elsőfokú ítélet tényállását egészítse ki és pontosítsa, az ítélet [125]-[128] és [61] bekezdéseiben írtakat mellőze, a vádlott bűnösségét a Btk. 176. § (1) bekezdés 4. fordulatába ütköző és a (3) bekezdés szerint minősülő kábítószer-kereskedelem büntetében mondja ki, és vele szemben felemelt tartamú szabadságvesztést és közügyektől eltiltást szabjon ki.

[12] Terheltl vádlott védője az ügyészi fellebbezésre tett észrevételében azt fejtette ki, hogy az elsőfokú bíróság mérlegelési jogkörében állapította meg a tényállást, az azt támadó ügyészi fellebbezés a felülmérlegelés tilalma folytán nem vezethet eredményre. A védő hivatkozott arra, hogy – szemben az ügyészi érveléssel – az elsőfokú bíróság figyelembe vette a vádlottól lefoglalt telefonokból kinyert adatokat, önmagában az, hogy a fényképek nem lettek külön kiemelve, a tényállás hiányosságát nem eredményezheti. A védő álláspontja szerint a telefonok adattartalma nem támasztja alá a kábítószer-kereskedelmet.

[13] Az ügyészi fellebbezés azon része, amely a vádlott jövedelmi, vagyoni viszonyait elemzi, hibás a védő álláspontja szerint. Ugyanis a vádlott nem pontosan havi 250 000 Ft-ot, hanem legalább ennyi pénz kapott a családjától, ezen felül az angliai munkavégzésből közel 3 millió Ft megtakarítással tért haza, és 2250 angol font kártérítési összeg is a birtokában volt. Téves az ügyészség számítása a lefoglalt kábítószerrel is, mivel a helyes adatok alapulvételével kiszámolt ecstasy-mennyiség csupán 160 ezer Ft-ba került. Így kiszámolva a kábítószeres ellenértékét pontosan a kártérítésként megkapott összeg jön ki, ami alátámasztja a vádlott azon védekezését, hogy ezt a pénzt költötte kábítószerre.

[14] Véleménye szerint a telefonok adatai azért nem támasztják alá a kereskedést, mert ha lettek volna a vádlottól rendszeresen vásárló személyek, azok visszatérően megjelentek volna az üzenetek között, a lefényképezett jegyzetről pedig még az sem bizonyított, hogy azt a vádlott írta volna. Kifejtette a védő azt is, hogy sárga színű kábítószer nem volt a vádlott birtokában, így az erre utaló üzenet nem köthető hozzá. A többi üzenet pedig többféleképpen is értelmezhető. A védő nem tartotta elfogadhatónak azt az érvelést, hogy a marihuána hatóanyaga hetek alatt eltűnik, ezt az állítását a lefoglalás és a lefoglalt kannabisz vizsgálatának időpontjaival támasztotta alá. Hivatkozott a védő arra is, hogy a vádlottól nem foglaltak le csomagolóanyagot, a lakóközösségben senki nem panaszkodott a társasházban megnövekedett forgalomra, a telefonos adatokban utalás sincs a rendszeres adásvételekre.

[15] Cáfolta az ügyész azon érvelését, amely szerint a tanúk kizárólag azért tettek a vádlottat mentő vallomást, mert vele baráti viszonyban voltak, ez ugyanis legfeljebb tanúl-ról mondható el. A tanúk szavahihetősége kapcsán nem támasztható kétely pusztán azon alapon, hogy ismerték a vádlottat, az eljárás során nem merült fel olyan adat, ami a vallomásaik hitelességét kétségbe vonta volna. A tanúk kapcsán felmerült fogyasztási adatok legfeljebb azt bizonyítják, hogy ők együtt fogyasztottak a vádlottal, azt nem, hogy tőle vásároltak kábítószerrel. A vádlott kábítószer-függő volt, de az általa fogyasztott kokain és MDMA 1-2

nap alatt kiürül a szervezetből. E körben jelentősége van annak is, hogy a vádlott vizeletmintája három nappal a cselekmény után érkezett meg a szakértőhöz, arra pedig nincs adat, hogy a vizsgálatra mikor került sor.

[16] Mindezek alapján a védő az elsőfokú ítélet helybenhagyására tett indítványt.

[17] A másodfokú eljárásban tartott nyilvános ülésen a védő írásbeli észrevételeivel egyező tartalommal adta elő perbeszédét.

[18] Terhelt1 vádlott felszólalásában fenntartotta az elsőfokú eljárásban kifejtett védekezését, előadta, hogy a büntetőeljárás nagyon megviselte, és megbánását fejezte ki. A vádlott az utolsó szó jogán nem nyilatkozott.

[19] Az ügyészi fellebbezés eredményre vezetett.

[20] Mivel a fellebbezés a tényállást és a cselekmény jogi minősítését is támadta, a Be. 590. § (1) és (2) bekezdése alapján a másodfokú bíróság által végzett felülbírálat terjedelme teljes volt: az kiterjedt az ítélet megalapozottságára, az ítéletnek a bűnösség megállapítására, a bűncselekmény minősítésére, a büntetés kiszabására, intézkedés alkalmazására vonatkozó rendelkezéseire, valamint az indokolás helyességére és az eljárási szabályok megtartására is.

[21] Az ítéltábla megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályok betartásával folytatta le az eljárást és hozta meg ítéletét, az ítélet hatályon kívül helyezését eredményező feltétlen vagy relatív eljárási szabálysértést nem követett el. Az ítélet írásba foglalása során azonban az indokolás megszővegezésére irányadó eljárási szabályokat nem mindenben tartotta meg, erről az ítéltábla a későbbiekben fog részletesen számot adni.

[22] Az ítéltábla az elsőfokú ítélet személyi körülményekre vonatkozó részét a rendelkezésre álló iratok alapján az alábbiak szerint pontosítja:

– a [12] bekezdésben írtakat akként módosítja, hogy a vádlott őrizetbe vétele előtt a családja vállalkozásából és édesapjától nem ismert összegű támogatásban részesült, a vállalkozás munkavállalójaként a vádlott bejelentve nem volt.

– a [30] bekezdésben rögzített bíróság2 ügyszám11. számú ítéletére vonatkozó adatokat kiegészíti azzal, hogy az ítélet megállapítása szerint a vádlottnál kóros elmeállapotot el nem érő disszociális személyiségzavar állt fenn a jelen eljárásban elbírált cselekményt követően.

[23] A törvényszék által megállapított tényállás a Be. 592. § (2) bekezdés *a)*, *c)* és *d)* pontjaiban írt megalapozatlansági hibákban szenved, ezért az ítéltábla – a Be. 593. § (1) bekezdés *a)* pontja értelmében a rendelkezésre álló iratok tartalma és helyes ténybeli következtetés alapján – azt kiegészíti és helyesbíti a következők szerint:

– az elsőfokú ítélet [34]-[38], [41]-[44], [59] és [61] bekezdéseit kirekeszti;

– a [40] bekezdést kiegészíti a következő szövegrésszel: „A vádlott 2019. december közepétől 2020. január 27. napján történt elfogásáig különböző kábítószeres kereskedelmével foglalkozott. Az eladásra szánt kábítószereseket ismeretlen forrásból szerezte be, azokat a cím8i bérelt ingatlanban tárolta, és részben ott értékesítette, részben onnan szállította ki a vevői részére.”

– a [49]-[54] bekezdéseket kirekeszti, és a helyükre a következő szövegrészt illeszti: „A vádlott lakásában tartott házkutatás során különböző helyeken megtalálták a korábban általa ismeretlen körülmények között, továbbértékesítés céljából megvásárolt és készletezett 97,52 gramm tömegű, összesen 6,75 gramm totál-THC-t tartalmazó kannabiszt, 42,45 gramm tömegű, összesen 28,25 gramm kokaint tartalmazó kokainport, 178,3 gramm tömegű, összesen 49,63 gramm MDMA-t tartalmazó 191 darab tablettát, tablettatöredékeket és port. A vádlott a lakásában tartotta a kábítószeres adagolásához használt mérleget és növényőröket is.”

– az [56] bekezdésben a kábítószer mennyiségét a jelentős mennyiség alsó határának 3,15-szorosára módosítja.

[24] Az elsőfokú bíróság ügyfelderítési kötelezettségének mindenben eleget tett, valamennyi, a vádlott által vitatott tények szempontjából releváns bizonyítékot a tárgyalás anyagává tett. A tárgyaláson felvett bizonyítás anyagát az elsőfokú ítéletben többnyire irathűen hivatkozta, az egyes bizonyítékok törvényességét és hitelességét ellenőrizte. Az elsőfokú bíróság a Be. 561. § (3) bekezdés *d)* pontjában írt indokolási kötelezettségét azonban nem teljes körűen teljesítette. A fellebbezéssel támadott ítélet indokolása felsorolja az értékelt bizonyítékokat, utal a tartalmukra, és azt is rögzíti, hogy mely bizonyítékokat fogadott el a tényállás megállapítása során. Azonban az elsőfokú bíróság a bizonyítékokat csak önmagukban értékelte, azok összevetése szinte teljes mértékben elmaradt, és a törvényszék arról sem adott számot, hogy a személyi bizonyítékokat miért fogadta el kritika nélkül annak ellenére, hogy számos tény kikezdi a Terhelt1 vádlott és tanú3 tanú által tett vallomások hitelességét. A törvényszék ezeket a személyi bizonyítékokat valós mérlegelési tevékenység nélkül, több ponton a logika szabályaival ellentétesen fogadta el a tényállás alapjául. Ez az indokolási hiányosság azonban a másodfokú eljárásban pótolható volt, ezért az az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését nem eredményezhette.

[25] A védő helyesen mutatott rá arra, hogy az ügyészség jogorvoslati nyilatkozatában az elsőfokú bíróság által mérlegeléssel megállapított tényállást is támadta, ami felveti a felülmérlegelés tilalmának kérdését. Az ilyen perorvoslati támadás akkor vezethet eredményre, ha az elsőfokú bíróság a bizonyítékokat hiányosan értékelte, iratellenes megállapításokat tett, tényből tényre helytelenül következtetett, vagy egyéb logikai hibát vétett. Az ítéltábla azt állapította meg, hogy az elsőfokú bíróság több ilyen hibát is elkövetett, mérlegelő tevékenysége az eljárási törvény előírásainak nem mindenben felel meg, így az általa megállapított tényállás több, iratellenességből és téves logikai következtetésből fakadó hibában szenved, amelyek folytán a tényállás hiányos is. Ezek a hiányosságok nem érintik a tényállás egészét, ezért a megalapozatlanság csak részleges, vagyis a Be. 593. § (1) bekezdés a) pontja alapján a másodfokú eljárásban kiküszöbölhető az ügyiratok tartalma és helyes ténybeli következtetések útján.

[26] Az elsőfokú bíróság Terhelt1 vádlott vallomását részletesen bemutatta ítéletének [63]-[101] bekezdéseiben, azonban arra nem fordított figyelmet, hogy a vallomásban feltárható következtetlenségeket elemezze. Így csupán rögzítette azt, hogy a vádlott folytatólagos kihallgatásai folyamán újabb tényekkel egészítette ki korábbi vallomását, de nem vonta le ebből azt a logikus következtetést, hogy a vádlotti vallomás önmagában nem fogadható el hiteles bizonyítékként. Márpedig az a védekezési taktika, amely az ügyben újonnan feltárt tényekhez és a gyanúsítás módosításához igazítja a vallomás tartalmát, más következtetés levonására nem adhat alapot. Ebből az is következik, hogy a vallomás elfogadhatóságáról hozott elsőbírői döntés nem nélkülözhetette volna az egyéb bizonyítékkal való összevetést. Hangsúlyozandó, hogy az olyan kijelentések, mint például: „A három tanú megerősítette Terhelt1 vallomását” (elsőfokú ítélet [102] bekezdés) valós mérlegelési tevékenységnek nem tekinthető.

[27] A törvényszék nem fogalmazott meg kritikákat a vádlott vallomásának életszerűtlen részeivel kapcsolatban sem, így csupán érintette azt a kérdést, hogy honnan álltak a rendelkezésére a nála megtalált jelentős mennyiségű kábítószer beszerzéséhez szükséges anyagi források. Nem vette elemzés alá részletesen, hogy miért volt szükség a mérlegre a táplálékkiegészítők mérésére, de még azt sem, hogy a saját bevallása szerint kábítószerfüggő, legalább háromféle kábítószer napi rendszerességgel fogyasztó vádlott tényleg eljárt-e hetente négy-öt alkalommal testépíteni. Nem tárt fel a vádlott rendelkezésre álló vallomásai alapján azt sem, hogy a vádlott mikor és milyen mennyiségben vásárolt kábítószer saját fogyasztása céljából. E körben jelentősége van annak, hogy a – vádlott vallomása szerint – a kábítószer árát fedező kártérítést 2019 nyarán kapta kézhez, míg a kábítószer 2020 januárjában találták meg nála. Kérdés, hogy hogyan tartalékolhatta több mint fél évig a kb. 800 ezer Ft-ot, miért nem kellett abból más kiadásra fordítania, miért nem vett belőle korábban kábítószer, vagy ha korábban vett, akkor az elfogásáig milyen mennyiséget fogyasztott el belőle.

[28] A törvényszék tanú3 tanúvallomását is kritika nélkül fogadta el. Így elkerülte a figyelmét az az ellentmondás, hogy a vádlott a tanú vallomása szerint a családi vállalkozásban végzett munkája fejében kapott havonta 250-500 ezer Ft-ot, de a vállalkozás a vádlott budapesti lakhelyétől több száz kilométerre üzemelt, és a tanú által előadott munkafolyamatok feltételezték volna a vádlott jelenlétét. Az az ellentmondás is feloldatlan maradt, ami a vádlott tanú által előadott életvitele (vö. „egyre mélyebbre süllyedt”) és a

között a vallomásrész között húzódik, hogy ennek ellenére a családi vállalkozásban napi rendszerességgel dolgozott, és hogy a tanú megengedte kábítószerfüggő fiának, hogy a családi kasszából igénye szerint vegyen el pénzeket. Arra sem terjedt ki az elsőfokú bíróság mérlegelő tevékenysége, hogy tanú3 tanú bírói kérdésekre még úgy nyilatkozott, hogy az általa üzemeltetett vendéglátóipari egységekben dolgozott a fia, majd ügyészi kérdések mentén fokozatosan fény derült arra, hogy ezeket a vállalkozásokat legkésőbb a 2010-es évek elejére felszámolta, csupán a vendégházat üzemeltette a vád tárgyává tett időszakban.

[29] tanú1 és tanú2 tanú2 tanúvallomását szintén kritika és különösebb elemzés nélkül aggálytalannak fogadta el, és azokat a – fentiek szerint – kétséges hitelességű vádlotti vallomás alátámasztására használta fel. A törvényszék nem foglalkozott azzal a problémával, hogy a tanúk maguk is kábítószer-fogyasztók voltak, őket egy komolyabb rendőri intézkedés során fogták el egy olyan lakásban, amelyben jelentős mennyiségű kábítószer volt. Így őket nem lehet érdektelen tanúnak tekinteni, sőt, kifejezett érdekük fűződött ahhoz, hogy mind a saját, mind pedig a vádlott büntetőjogi felelősségét mérséklő tényeket adjanak elő a büntetőeljárásban. E körben az ítéltábla nem mindenben tudta elfogadni az ügyészség érvelését sem, mivel a tanúk által tett vallomás hitelességét nem az kezdi ki, hogy ők ismerték a vádlottat. Ez önmagában még valóban nem vezethet arra, hogy a bíróság egy tanú szavahihetőségét megkérdőjelezze, ahhoz további tények felsorakoztatása is szükséges. Jelen ügyben ilyen tény elsősorban a tanúk kábítószer-fogyasztó magatartása, de az ítéltábla arra is figyelemmel volt, hogy a vádlott és a tanúk a hétköznapi tapasztalatokkal teljes mértékben ellentétes vallomást tettek a közös kábítószer-fogyasztásról.

[30] A vádlotti védekezés lényege e körben az volt, hogy a tanúkkal fogyasztott ugyan közösen kábítószer, de mindig mindenki a saját maga által beszerzett anyagot használta, soha nem adott a tanúknak semmit. Ezzel szemben – és ez is elkerülte az elsőfokú bíróság figyelmét – számos kábítószer, így elsősorban a kannabisz és a kokain fogyasztása is kifejezetten olyan közösségi élmény, amely során a fogyasztók többnyire együtt használják az egyikük által beszerzett kábítószer. Annak ehhez képest túl sok értelme nincs, hogy összegyűljenek a vádlott lakásán csak azért, hogy a magukkal vitt kábítószer saját maguk ott (és nem máshol) fogyasszák el.

[31] A fentiekkel is szorosan összefüggő további hiba volt, hogy az elsőfokú bíróság elmulasztott alkalmazni egy másik fontos bizonyítékértékelési módszert. A kábítószer-kereskedelem miatt eljárások adatai alapján kétségtől felállíthatók az ilyen típusú ügyek egyes jellegzetességei, az elsőfokú bíróságnak az is a feladata, hogy felismerje az ilyen sémák, tipikus minták szerinti viselkedést, vagy éppen az azoktól való eltérést, mert akkor, ha az képezi vizsgálat tárgyát, hogy mi volt az adott vádlott szándéka, annak megítéléséhez az ilyen kérdések megválaszolásával közelebb lehet jutni. Ez a fajta bizonyítékértékelési módszer feltételezi az eljáró bíróság nagyobb fokú jártasságát és alaposságát, amely az ilyen ügyekben nélkülözhetetlen az elkövetői tudattartalom megállapításához. [Fővárosi Ítéltábla Bf.7/2019/12. számú határozat]

[32] Ezt az elvet alkalmazva jelen ügyben az lett volna az elsőfokú bíróság feladata, hogy felismerje, Terhelt1 vádlott védekezése azokat a tipikus jegyeket mutatja, amelyek a hasonló vádak alapján indult büntetőeljárásokban visszatérően előfordulnak, és amelyek a drogpiacon működésével, valamint a kábítószer-fogyasztási szokásokkal nem mutatnak összhangot. Ezért fokozott gondossággal kellett volna vizsgálnia a vádlotti védekezés megbízhatóságát, és azt is, hogy a vádlott vallomását alátámasztani látszó tanúvallomások esetén feltárható-e olyan adatok, amelyek ezeknek a vallomásoknak a hitelességét kétségbe vonhatják. Az ítéltábla meglátása szerint számos ilyen tény és körülmény felmerül az ügyiratok tartalma alapján.

[33] Első helyen kell említeni a vádlott lakásában tartott kutatásból és a vegyészakértői véleményből leszűrhető tényeket. Az ítéltábla hangsúlyozni kívánja, hogy az ezen bizonyítékok tartalmának pusztán átemelése nem jelenti a bizonyítékok értékelését, különösen akkor nem, ha – mint ahogy a törvényszék tette – még hiányosan is hivatkozza a bizonyítékok tartalmát. A kábítószerrel kapcsolatos bűncselekmények bizonyítása során nem csak annak van jelentősége, hogy milyen kábítószereket találtak meg a vádlott birtokában, hanem annak is, hogy ezek hol és milyen kiszerelésben voltak, rejtve voltak vagy látható helyen, milyen összefüggés tárható fel a kábítószeres és egyéb, a kereskedéshez vagy fogyasztáshoz köthető tárgyak között stb. Ezt az értékelő tevékenységet az elsőfokú bíróság elmulasztotta, így helytelen ténybeli következtetéseket vont le a vádlott szándékát illetően.

[34] Mindenekelőtt, a törvényszék a tényállásban elmulasztotta feltüntetni az egyes kábítószeres tömegét, amelynek szintén jelentősége van (pl. az értékére, a fogyasztási adagok szerinti mennyiségre nézve is), ezt az ítéltáblának pótolnia kellett.

[35] A kutatásról felvett jegyzőkönyv szerint a kokainnal és delta-9-THC-val szennyezett digitális mérleget a konyhapulton találták meg, ugyanott, ahol a kokainnal szennyezett bankjegyek egy részét, a delta-9-THC-val szennyezett növényőrlőt és több adag kannabiszt. A kokain három adagban került elő, ebből 2,56 gramm volt a konyhában, 29,98 gramm és 9,91 gramm (összesen: 39,89 gramm) pedig a nappaliban a szekrény tetején levő fekete táskában. A kannabiszt szintén több helyen tartotta a vádlott: egy 26,33 és egy 24,97 grammos adagot a konyhaszekrény fiókjában, 7,81 grammot a nappaliban az asztalon, 9,65 grammot a konyhapulton és 29,76 grammot a konyhaszekrény takarólemeze mögött kialakított rejtekhelyen. Az ecstasy tablettákat is több adagban találta meg a nyomozó hatóság: a konyhaszekrény fiókjában egy csomagban a 191 db egész tablettát és két külön csomagban a tablettatöredékek és por keverékét.

[36] Ezek az objektív adatok több ponton is cáfolják a vádlott védekezését. A vádlott a tárgyaláson azt adta elő, hogy mindegyik kábítószer egy csomagban volt: „A marihuána a saját csomagolásában egyben volt, az MDMA tabletták és por szintén egy csomagolásban egyben volt és a kokain egy csomagolásban egyben volt.” (24. sorszámú jegyzőkönyv 3. oldal). Ez a vallomásrész – a fent idézett adatok szerint – egyértelműen nem felel meg a valóságnak. Annak is jelentősége van, hogy a kábítószer egy része egy rejtekhelyen volt, egy másik része a szállításra alkalmas táskában eltéve az egyik szekrény tetején, és csak a kisebb adagok voltak a konyhapulton vagy a dohányzóasztalon. Ha pusztán a fogyasztás lett volna a

vádlott célja, az nem indokolta volna a kábítószeres több csomagra szétosztását és elkülönítve történő tárolását. Figyelemmel volt ítélőtábla arra is, hogy a vádlottól lefoglalt kokain tisztasága messze meghaladta az átlagos fogyasztói adagok hatóanyag-tartalmát. Végül értékelni kellett azt a tényt is, hogy a konyhapulton levő kábítószeres mellett ott volt az ugyanilyen kábítószereszel szennyezett mérleg, ami kizárólag arra enged következtetést, hogy a vádlott a kábítószereszel ezzel a mérleggel mérte ki.

[37] A szennyezett mérleg kapcsán hangsúlyozni kell, hogy az tipikusan a kereskedés eszköze, nem pedig a fogyasztásé. Az átlagos kábítószer-fogyasztó nem mérlegeli a fogyasztás előtt a kábítószer mennyiségét, különösen akkor nem, ha – a vádlotthoz hasonlóan – évtizedes fogyasztói múlttal rendelkezik. Már egy csekély gyakorlattal rendelkező kábítószer-használó is meg tudja ítélni, egyszerre mekkora adagra van szükség a kívánt hatás eléréséhez, de ha esetleg erre nem is lenne képes, az egyes szeres ingadozó hatóanyag-tartalmára figyelemmel a szer bruttó súlya semmilyen körülmények között nem segít ebben. Arra is figyelemmel kell lenni, hogy a vádlott állítása szerint a megvásárolt mennyiséget ellenőrizte, ebben az esetben azonban semmi szüksége nem lett volna a mérlegre hetekkel a vásárlás után. A tényállás szövegezése alapján az elsőfokú bíróság elfogadta a vádlott azon védekezését, hogy a mérleget a testépítéshez használt anyagok mérésére használta, azonban ebben az esetben nem került volna kokain és kannabisz maradványa a mérlegre, ellenben kimutathatók lettek volna azok az anyagok, amelyeket a vádlott – vallomása szerint – lemért rajta.

[38] Ez a vallomásrész egyéb okból sem fogadható el. A testépítéshez használt táplálékkiegészítők (fehérjék) olyan kiszerelésben kerülnek forgalomba, amely tartalmazza az adagoláshoz szükséges eszközöket (adagolókanalakat), és felhasználási útmutatásokat is az ajánlott mennyiséghez (és annak kiméréséhez is). De ha ez nem így lenne, a nem teljesen grammra pontos adagolásnak különösebb következménye nincs, ezt meghaladóan pedig a vádlott, aki állítása szerint igen rendszeresen járt edzeni, amelyhez a fehérjéket fogyasztotta, annak adagolásában is kellő rutint szerezhetett. Mindemiatt semmi szükség nincs arra, hogy bárki, akár a vádlott patikamérlegen mérje az elfogyasztani szándékozott mennyiséget. Végül ismét utal arra a másodfokú bíróság, hogy már önmagában az a vallomásrész is megkérdőjelezhető, hogy a – vallomása szerint – napi rendszerességgel drogozó, magát kábítószerfüggőnek tartó vádlott heti 4-5 alkalommal járjon edzeni, és erre a tevékenységre olyan figyelmet fordítson, ami a táplálékkiegészítők grammra pontos adagolását tenné szükségessé.

[39] A védelem álláspontjával szemben nincs jelentősége annak, hogy a vádlott lakásában nem találtak kifejezetten a kábítószeres adagolására használt csomagolóanyagot. Az kétségtelen, hogy a bírói gyakorlat szerint az ilyen tárgyak lefoglalása nagymértékben hozzájárulhat a terjesztői szándék megállapításához, de a hiányukból nem lehet olyan következtetést levonni, amely szerint kizárt az ilyen szándék. Ez már csak azért is így van, mert a kábítószereszel nem kizárólag önzáró nyílontasokban lehet piacra dobni, bevett szokás az alufólia, a folpack, de még az egyszerű papírlapok használata is.

[40] Annak sincs különösebb jelentősége, hogy az MDMA-t tartalmazó kábítószer egy része csak tablettatöredék és por formájában került feltalálásra a vádlott lakásában. A védelem azzal kívánta alátámasztani a vádlott védekezését (ti. volt legális forrásból származó pénze a kábítószer megvásárlására), hogy az ecstasy állapota miatt tudta azt olcsóbban megvenni. Azonban a védelem nem volt figyelemmel arra tényre, hogy a vádlott birtokában levő MDMA-tartalmú kábítószer egy jelentős része külön csomagban volt, és ez a csomag 191 db egész tablettát tartalmazott, amely értékcsökkent árunak nyilvánvalóan nem tekinthető. Ez a mennyiség jóval meghaladja a fogyasztók által tipikusan tartott mennyiséget, és annak értéke legalább 200 ezer forint.

[41] A vádlott által tartott kábítószereket összehasonlítva a toxikológiai szakértői vizsgálat eredményével az a következtetés adódik, hogy a vádlott elfogása előtt nem fogyasztott az általa tartott kokainból és ecstasy-ből. Erre azt a magyarázatot adta, hogy a bíróság2on tartott tárgyalása előtt nem akart kábítószer hatása alatt állni. Ezzel a védekezéssel teljes mértékben ellentétes, hogy a biológiai mintájában kannabist mutattak ki, és az erre az ellentmondásra adott válasza (ti. nem akarta, hogy az „erősebb” kábítószer hatása hátrányosan befolyásolja a tárgyaláson) legalábbis kételyeket kellett volna, hogy keltsen az elsőfokú bíróságban.

[42] A toxikológiai vizsgálat eredménye azért lényeges, mert köztudomású tény, hogy az egyes kábítószer az órákban mérhető hatás elmúltá után, akár több nap elteltével is kimutathatók a vizeletből és a vérből. Minél aktívabb fogyasztó valaki, a lebomlás ideje annál hosszabb, így a szakirodalmi adatok alapján gyakori használat esetén az amfetaminszármazékok 2-6 napig, a kokain 1-4 napig kimutathatók, krónikus használat esetén pedig mindkét kábítószer kimutathatósági ideje akár több hétre is eshet. Alappal lehet érvelni amellett, hogy a vádlott vallomásaiban előadott használati szokások, vagyis az, hogy egy nap akár 6-8 ecstasy tablettát is elfogyaszt, illetve volt olyan két nap, hogy 14 gramm kokaint fogyasztott, krónikus használatnak tekintendő (a vádlott maga is függőségével védekezett). Ennek elfogadhatósága esetén tehát a további kábítószernek is jelen kellett volna lennie a szervezetében, s minthogy nem voltak kimutathatók, ez a tény szintén a vádlott fogyasztási célú tartásra alapított védekezése ellen hat. Annak a védelmi hivatkozásnak nincs jelentősége, hogy mikor jutott el a vádlott biológiai mintája a toxikológiai vizsgálatot végző szakérthöz, hiszen a minta hatóanyag-tartalma a levételkor rögzül, a tárolás folyamán nem csökken, mivel az csak a szervezetben bomlik le.

[43] A vádlottól lefoglalt kábítószer értékét az ügyészség és a védelem is részletesen elemezte az eljárás során, azonban a pontos összegnek valójában nincs különösebb jelentősége. A feketepiaci árakban olyan szórások vannak, amelyek alapján pontos összegek rögzítésére nincs lehetőség. De erre nincs is szükség, mivel az teljes bizonyossággal megállapítható, hogy a lefoglalt kábítószer több százezer forintba kerültek, és a vádlott *igazolható* bevételei és vagyona alapján ekkora ráfordításra lehetősége nem volt.

[44] A védelem és annak nyomán az elsőfokú ítélet a vádlottnak juttatott kártérítési összegben vélte felfedezni a kábítószer ellenértékét, és ezt a védekezést az elsőfokú bíróság elfogadta. Azzal azonban nem foglalkozott a törvényszék, hogy azt a vádlott – a jogi

képviselőjét országában ellátó ügyvéd tájékoztatása szerint – 2019 júniusában kapta meg, magyarázattal pedig a vádlott sem szolgált arra, hogy hogyan tudta tartalékolni ezt az összeget az elfogásáig eltelt fél évben. E körben kiemelt jelentősége van annak, hogy a vádlott vallomása szerint komoly mennyiségben fogyasztott kábítószer, és ezt a szokását (a megélhetési költségeken felül) abban a fél évben is finanszíroznia kellett valamiből, ami a kártérítés kézhez vétele és a lefoglalt kábítószer megszerzése között eltelt. Egyéb forrása a vádlottnak nem volt, mivel Magyarországon bejelentett jövedelme nem volt, az országban – vallomása szerint – megspórolt 2 800 000 Ft-nak négy év elteltével nincs jelentősége, a jövedelmi viszonyaira tett vallomása, illetve tanú3 tanúvallomása – ahogy azt az ítéltábla már kifejtette – számos feloldatlan ellentmondással terhelt. Ezekhez hozzá kell venni azt is, hogy tanú3 a fiának a vállalkozásán keresztül kifizetett összegek kapcsán semmilyen iratot nem tudott bemutatni, annak ellenére, hogy a tárgyaláson tett vallomása szerint ezek a rendelkezésére állnak (24. sorszámú jegyzőkönyv 7. oldal).

[45] Mindezek alapján az állapítható meg, hogy a törvényszék azon álláspontja, amely szerint Terhelt1 vádlott és tanú3 tanú vallomása hiteles, az ügyiratok tartalmával nem támasztható alá, és az téves ténybeli következtetéseken alapul.

[46] Az ügyészség helytállóan fejtette ki fellebbezésében, hogy a törvényszék nem értékelte megfelelően a vádlott telefonjaiból kinyert adatokat, illetve már azt a tényt sem, hogy a vádlott három mobiltelefonnal rendelkezett. Ez utóbbi tényt a kutatásról felvett jegyzőkönyv bizonyítja, és – egyetértve az ügyészség érvelésével – semmilyen magyarázat nincs arra, miért volt három telefonra szüksége a vádlottnak. Ellenben a kábítószer-kereskedők esetében megszokott, hogy racionális okokból (a lelepleződés és a lehallgatás elkerülése érdekében) több telefont használnak a kapcsolattartásra, azokat gyakran váltogatják, és ennek megfelelően az értékük tipikusan kisebb (ún. „dobós telefon”).

[47] A törvényszék a telefonokból kinyert üzenetek tartalmát rendkívül felületesen elemezte ítéletének [125]-[129] bekezdéseiben, és iratellenes megállapítást is tett. Ilyen volt annak rögzítése, hogy a lefoglalt kábítószeresek között nincs sárga színű, ugyanis a vegyészszakértői vélemény alapján egyértelműen rögzíthető, hogy a 191 db ecstasy tabletta narancssárga színű volt, illetve a tablettatöredékek között is volt sárga színű.

[48] A törvényszék a védelem álláspontjára utalással elvi élel rögzítette, hogy „a szöveggörnyezetből kiragadott egy-egy szóval nem lehet megnyugtatóan alátámasztani az értékesítést, és valóban az sem szerencsés, hogy az adatelemző (...) a feltételezéseit kijelentő módon használja” (elsőfokú ítélet [128] bekezdés). Ezzel szemben nem egy-egy szóval, hanem a vádlottnak írt vagy tőle származó üzenetek teljes tartalmával, illetve azok elemző értékelésével, egyéb bizonyítékokkal való összevetés útján vont következtetést az elsőfokú bíróság előtti vádképviselőt ellátó ügyész a vádlott terjesztői tevékenységére. Az kétségtelen, hogy kizárólag az üzenetek tartalma alapján ilyen következtetést általában nem lehet levonni, de azok a többi bizonyítékkal való együttes értékelés folytán már alkalmasak a terjesztői tevékenység és szándék bizonyítására. Az pedig teljesen irreleváns, hogy a nyomozó hatóság tagja a következtetéseit milyen stílusban fogalmazza meg, a bíróságnak

meg kell tudnia különböztetni a bizonyítékból kinyerhető tényeket a következtetésektől attól függetlenül, hogy milyen mondatszerkezetet használ a jelentés megfogalmazója.

[49] A védelem álláspontjával szemben annak nincs semmilyen jelentősége, hogy a terhelő bizonyítékként felhasználható üzenetek a vádlott üzenetváltásainak hány százalékát teszik ki. Ha vannak ilyen üzenetek, azok terhelő bizonyítékok lehetnek attól teljes függetlenül, hogy mennyi olyan üzenet tárható fel, amely nem hozható összefüggésbe a kábítószer értékesítésével.

[50] Az ügyészség arra helyesen mutatott rá, hogy már önmagában az a tény, hogy a vádlott és ismeretlenül maradt társai „virágnyelven” kommunikáltak egymással, arra utal, hogy valamilyen illegális tevékenységről volt szó közöttük. A laikus külső szemlélő számára nem dekódolható üzeneteket a vádlott megértette, ami arra is utal, hogy a vádlott és a vele kapcsolatban álló személyek nem először kommunikáltak ilyen módon. Ez egyben a rendszerességet alátámasztó bizonyítékként is értékelhető.

[51] Az üzenetek közül a törvényszék kizárólag a T nevű személlyel folytatott üzenetváltásra tért ki ítéletében, és arról is csak annyit rögzített, hogy a terjesztői tevékenységet az sem alapozza meg, és „az, hogy a vádlott a hölgy lakásán megcsinálja a »krekit«, nem ugyanaz, mintha odavinné a kábítószer, főleg úgy, hogy arra kéri az ismerőst, legyen »hozzávalója«” (elsőfokú ítélet [127] bekezdés). Azzal nem foglalkozott az elsőfokú bíróság, hogy a vádlott és T között napi kapcsolat volt, a kommunikáció közöttük konspirált volt, és egyértelműen levonható az a következtetés, hogy a vádlott valamilyen tudatmódosító szerrel látta el T-t.

[52] A törvényszék indokolása egyáltalán nem tért ki a vádlottól lefoglalt Honor mobiltelefonból rögzített adatokra. Ezek között találhatók meg a feljegyzésekről készített fényképfelvételek, amelyek – ahogy arra az ügyészség pontosan hivatkozott – olyan adatokat tartalmaznak, amelyek a kábítószer-kereskedelem esetén tipikusnak mondhatók. Abban az ítéltábla egyetértett a védelemmel, hogy önmagában a feljegyzések alapján még az sem rögzíthető, hogy azokat a vádlott írta volna, azonban arra is figyelemmel kell lenni, hogy a feljegyzéseken olvasható nevek és névtöredékek párhuzamba állíthatók a vádlott mobiltelefonjának névjegyzékében található nevekkal és becenevekkel. A vádlott amúgy az elsőfokú eljárásban nem tagadta, hogy a feljegyzések tőle származnak, sőt, azokra magyarázatot is kívánt adni azzal, hogy az ismerőseivel rendszeresen adtak kölcsön egymásnak akár 20-50 ezer forintokat is. Az azonban már elemzett jövedelmi viszonyai alapján alappal cáfolható, hogy a vádlott ilyen összegeket tudott volna bárkinek is kölcsönadni. Ez ismét egy olyan körülmény, ami a vádlott szavahihetőségét kétségbe vonja.

[53] Az ügyészség pontosan hivatkozta a releváns üzenetek tartalmát, és ezek valóban arra utalnak, hogy a vádlottól ismerősei valamilyen árut kívántak beszerezni. Hangsúlyozandó, hogy ez nem szövegösszefüggéseiből kiragadott szavakon alapuló következtetés, az egyes

üzenetek teljes tartalmának elemzése más következtetésre nem ad alapot. Alátámasztja az illegális üzletelésre vont következtetést az is, hogy 2019. december 3. napján a vádlott azt írta egy ismerősének, hogy „Váltsunk titkosított üzenetküldés-ra”. A titkosított üzenetküldés közismerten titkosítást használó üzenetküldő alkalmazás, amely emiatt nem lehallgatható, és utólag sem rekonstruálható az üzenetek tartalma. Annak is jelentősége van, hogy az adatokat feldolgozó jelentés szerint a vádlott telefonján számos olyan üzenet volt, amelyben találkozót kértek tőle, annak időpontját egyeztették, vagy visszahívást kértek. Ezek szintén tipikusan előforduló mintázatok egy kábítószer-kereskedő telefonhasználati szokásaiban.

[54] Összességében az ítéltábla úgy foglalt állást, hogy az elsőfokú eljárásban beszerzett bizonyítékokból feltárható tényeknek a logika szabályainak megfelelő *együttes, elemző* értékelése kizárólag arra a következtetésre adhat alapot, hogy Terhelt1 vádlott az elfogását megelőzően, 2019. december közepétől kábítószer kereskedelmével foglalkozott, és hogy a lefoglalt kábítószer is ugyanerre a célra szánta. Ezt támasztja alá 1) a tőle lefoglalt kábítószer mennyisége, 2) az, hogy igazolt jövedelmi viszonyai nem tették lehetővé ilyen értékű kábítószer beszerzését, 3) a kokain magas hatóanyag-tartalma, 4) a kábítószerek kisserelése és tárolási körülményei, 5) az, hogy három különböző szert tartott magánál, de csak a kannabiszból fogyasztott, 6) a kábítószerekkel szennyezett mérleg és őrlő, 7) az illegális üzletelésre utaló üzenetváltások. Ezek a tények cáfolják a vádlott több ponton is hiteltelen védekezését.

[55] A törvényszék azt helyesen ismerte fel, hogy a vegyészszakértői véleményben a mérési bizonytalanságot jelző szórás figyelmen kívül hagyásával határozta meg a szakértő a kábítószer összmennyiségét, és a tárgyaláson meghallgatott szakértővel tisztázta is ezt a kérdést. A szakértő a tárgyaláson úgy nyilatkozott, hogy a kábítószer mennyisége legalább a jelentős mennyiség alsó határának 315,8%-a volt, és ezt a megállapítást az elsőfokú ítélet is átvette a [144] bekezdésben. Ennek ellenére a tényállás nem ezt az adatot tartalmazza, ezt az iratellenességből fakadó hibát az ítéltábla korrigálta.

[56] A törvényszék ítélete [36]-[38] bekezdésében a tényállás keretében rögzítette a vádlott elmeállapotára vonatkozó tényeket. Azonban ilyen bizonyítást az elsőfokú bíróság nem folytatott le, az elsőfokú ítélet [150] bekezdése szerint ezek a megállapításokat a bíróság2 ügyszám11. számú ítéletéből vette át a törvényszék. Ez az eljárás nem elfogadható. Amennyiben a bíróságnak kétségei vannak a vádlott elmeállapotát illetően, arra bizonyítást kell felvennie, nem támaszkodhat egy másik cselekmény miatt indult büntetőeljárásban beszerzett szakértői véleményre. Különösen akkor nem, ha a beszámítási képességre is következtetéseket kíván vonni, mivel az kizárólag a konkrét cselekmény tekintetében vizsgálható. Az még elképzelhető, hogy a bíróság egy másik ügyben beszerzett szakértői vélemény alapján állapít meg egy esetlegesen fennálló betegséget, de ebben az esetben is a szakértői vélemény a ténymegállapítás alapja, nem pedig a másik bíróság által meghozott *ítélet* tartalma. További probléma, hogy a bíróság2 egy kb. fél évvel később elkövetett cselekményre vett fel szakértői bizonyítást, ráadásul a rövidített indokolással ellátott ítéletből még csak az sem derül ki, hogy mikor készült a szakértői vélemény, még kevésbé annak pontos tartalma.

[57] Erre figyelemmel az ítéltábla a vonatkozó elsőbírói ténymegállapításokat kirekesztette, már csak azért is, mert a vádlott függőségre alapított védekezését, azt, hogy ennek kielégítésére fogyasztási célokat szolgált volna a lefoglalt kábítószer, a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság álláspontjától eltérve a fentiek szerint elvetette, a függőségnek következésképpen a tényállás megalapozottságát tekintve sem volt jelentősége. Ugyanakkor az elsőfokú bíróság által felhasznált ítélet megállapítása a kóros elmeállapot szintjét el nem érő személyiségzavarra vonatkozóan a vádlott személyi körülményei körébe áthelyezéssel az enyhítő körülmények körében értékelhetővé vált, így ennyiben volt helye az ítélet bizonyítékként történő értékelésének. Végül pedig az, hogy a vádlott az általa beszerzett kannabiszból esetenként fogyasztott is, a cselekmény minősítésére sem volt hatással.

[58] Az elsőfokú bíróság okszerűen vont következtetést a vádlott bűnösségére, azonban a másodfokú eljárásban megváltoztatott tényállásra figyelemmel a cselekmény minősítése nem törvényes.

[59] A törvényszék az általa megállapított tényálláshoz képest helyesen minősítette a vádlott cselekményét a Btk. 178. § (1) bekezdés 3. fordulatába ütköző és a (2) bekezdés *b)* pontja szerint minősülő kábítószer birtoklása büntettének. A törvényszék pontosan idézte a BH2017. 144. számon közzétett eseti döntést is, amely szerint a kábítószer kereskedés céljából történő megszerzése, készletezése önmagában is kereskedésnek minősül. Ez a jogértelmezés van összhangban az 1/2007. BJE határozat IV. pontjában foglalt, a bíróságokra kötelező iránymutatással is.

[60] Ahogy az ítéltábla fent részletesen kifejtette, az elsőfokú bíróság a bizonyítékok helytelen és logikátlan értékelésével állapította meg, hogy a vádlottnál hiányzott a terjesztői szándék, és a nála megtalált jelentős mennyiségű kábítószer fogyasztás céljából tartotta magánál. Ebből a szempontból valójában nincs jelentősége annak, hogy a nyomozás során nem tártak fel korábbi adásvételeket, hiszen a hivatkozott kúriai iránymutatás szerint már önmagában a kereskedés céljából történő megszerzés is a kereskedés elkövetési magatartást valósítja meg, ahhoz nincs szükség semmilyen további részcselekmény vagy többletmagatartás bizonyítására.

[61] A törvényszék a kábítószer mennyiségével kapcsolatos jogszabályhelyeket megjelölte ugyan ítéletében, azonban elmulasztotta felhívni az 57. BK vélemény II/5/c) pontját. Ez azért nem mellőzhető, mert Terhelt1 vádlott többféle kábítószerre követte el a bűncselekményt, ezért a mennyiségek összegzésére a felhívott iránymutatás alapján kerülhet sor.

[62] Az elsőfokú ítélet elmulasztotta megjelölni azokat a jogszabályhelyeket, amelyek alapján a vádlottnál megtalált szerek kábítószernek minősülnek. Ez a bűncselekmény elkövetésekor hatályos anyagi jogi szabályok alapján a Btk. 459. § (1) bekezdés 18. pont *a)*

alpontja alapján alkalmazandó Egységes Kábítószer Egyezmény I. jegyzéke (kannabisz és kokain), és az ugyanezen törvényhely *b)* alpontja alapján alkalmazandó Pszichotróp Egyezmény I. jegyzéke (MDMA). A hatályos törvényi rendelkezések alapján az irányadó listákat a Btk. 459. § (1) bekezdés 18. pontja alapján alkalmazandó az ellenőrzött anyagokról szóló 78/2022. (XII. 28.) BM rendelet mellékletei tartalmazzák, azok alapján a vádlott cselekményével érintett szerek továbbra is kábítószernek minősülnek.

[63] Mindezek alapján az ítéltábla a vádlott által elkövetett cselekményt a Btk. 176. § (1) bekezdés 4. fordulataba ütköző és a (3) bekezdés szerint minősülő kábítószer-kereskedelem büntettének minősítette.

[64] A büntetés kiszabása során irányadó körülményeket a törvényszék nagyobb részt pontosan vette számba, de az elsőfokú ítélet ebben a részében is több korrekciót igényel.

[65] Azzal az ítéltábla nem értett egyet, hogy a felfüggesztett szabadságvesztés hatálya alatti elkövetés nyomatéka kisebb lenne arra figyelemmel, hogy „csak néhány óráig állt” a próbaidő hatálya alatt. Ellenkezőleg, ez a tény nagyobb nyomatékot ad ennek a súlyosító körülménynek, hiszen abból arra vonható következtetés, hogy a vádlottnak szándékában sem állt a jogkövető magatartás tanúsítása, hiszen már a vele szemben indult másik büntetőeljárás alatt, de az őt elmarasztaló ítélet jogerőre emelkedését követően sem tett semmit nem tett korábbi tevékenységének felszámolására.

[66] Az ítéltábla abban sem osztotta az elsőfokú bíróság álláspontját, hogy a vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időnek ne lenne nagyobb jelentősége. Először is rögzítendő, hogy nem önmagában az előzetes fogvatartás tényének van enyhítő hatása, hanem az időmúlásnak, amelynek nyomatékát növeli a személyi szabadságot érintő bírói engedélyes kényszerintézkedés alkalmazása (56. BK vélemény III/10. pont). A bűncselekmény elkövetése óta eltelt négy év már önmagában is jelentős időmúlásnak tekinthető, és a letartóztatásban töltött közel másfél év annak nagyobb nyomatékot ad.

[67] A beismerő vallomást nyomatékát illetően az ítéltábla osztotta az ügyészség álláspontját, az csupán olyan tényekre terjed ki, amelyekre egyébként is objektív bizonyítékok álltak rendelkezésre, így nyomatéka csekély.

[68] A másodfokú bíróság nem osztotta az ügyészség álláspontját a kábítószer mennyiségét illetően. A törvényszék nem tévedett akkor, amikor azt állapította meg, hogy a kábítószer mennyisége csekély mértékben haladja meg a jelentős mennyiség alsó határát, mivel a háromszoros túllépés az ilyen jellegű ügyekben egyáltalán nem kirívó. Az ítéltábla gyakorlatában ötszörös mennyiségig enyhítő körülményként kell értékelni a kábítószer mennyiségét.

[69] A megváltozott minősítéshez és a büntetéskiszabási körülmények módosításához képest az elsőfokú bíróság által kiszabott büntetés eltúlzottan enyhe. Ugyan a vádlott által elkövetett bűncselekmény konkrét tárgyi súlya viszonylag kisebb, hiszen a jelentős mennyiség alsó határát kisebb mértékben meghaladó mennyiségre és kb. egy hónapos időtartamban követte azt el, de fokozottan terhelt előélete a személyében rejlő társadalomra veszélyesség nagyobb fokára utal. Erre figyelemmel hosszabb tartamú szabadságvesztés kiszabása indokolt vele szemben. Az ítéltábla ennek megfelelően a szabadságvesztés és a közügyektől eltiltás tartamát is felemelte.

[70] Az elsőfokú bíróság a szabadságvesztés végrehajtási fokozatáról, a feltételes szabadság legkorábbi időpontjáról, valamint az előzetes fogvatartás és a bűnügyi felügyelet beszámításáról a törvénynek megfelelően döntött.

[71] A bűnjelekről szóló rendelkezés is javítást igényelt. A törvényszék ugyanis nem az összesített bűnjeljegyzék alapján rendelkezett a bűnjelekről, így a rendelkező részben feltüntetett adatok alapján a végrehajtás nehézségekbe ütközne. Ezen kívül az ítéltábla nem értett egyet a bankjegyek megsemmisítésével, mivel azok a kábítószerrel történt szennyeződések ellenére is törvényes fizetőeszköznek minősülnek. Ezért az ítéltábla újra rendelkezett a bűnjelekről a helyes adatok feltüntetésével.

[72] A törvényszék a bűnügyi költségről törvényesen rendelkezett.

[73] A fentiek alapján az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 606. § (1) bekezdése alapján megváltoztatta, míg annak törvényes rendelkezéseit a Be. 605. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

[74] A vádlottal szemben az elsőfokú ítélet kihirdetése után – más ügyben végrehajtott szabadságvesztéséből történő szabadítása esetére – elrendelt letartóztatást 2023. október 17. napján fogamatba vették, így az ettől kezdődő személyes szabadságot elvonó bírói engedélyes kényszerintézkedés teljes tartamát a másodfokú bíróság a Btk. 92.§ (1) és (2) bekezdése alapján a kiszabott szabadságvesztésbe számította.

[75] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Be. 615. § (1) bekezdése zárja ki.

Budapest, 2024. január 10.

dr. Borbás Virág Bernadett s.k.

dr. Ignác György s.k.

dr. Cserni János s.k.

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró

A Fővárosi Törvényszék 95.B.433/2021/38. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 5.Bf.228/2023/16. számú ítéletében foglalt változtatásokkal 2024. január 10. napján jogerőre emelkedett.

Budapest, 2024. január 10.

dr. Borbás Virág Bernadett s.k.

a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

Moncz Tímea

tisztviselő